

Familie BREKELMANS – VUGTS

De aannemer

Kees van Kempen en Frank Scheffers

De broers Jan, Pieterke en Josje de Golse

De in 1752 in Udenhout geboren Adriaan Brekelmans verhuisde eerst naar Tilburg en vanuit Tilburg naar Goirle, waar hij in 1821 overleed. Zijn, in Tilburg geboren en in Goirle opgegroeide, zoon Joannes (1790-1864) verkoos Udenhout echter weer als woonplaats en keerde vanuit Goirle terug naar Udenhout. Deze familietak Brekelmans kreeg zodoende de bijnaam “de Golse”, dat wil zeggen van Goirle afkomstig.

Joannes Brekelmans woonde aan de Groenstraat, het pand met het huidige nummer 51. In de archieven heeft Johannes afwisselend de beroepen van landbouwer en dagloner, heel gewoon en algemeen voor die tijd. Zijn zoon Petrus (1831-1906) trouwde in het jaar 1860 te Loon op Zand met de Loonse Johanna van Laarhoven (1835-1908). Als beroep staat in de huwelijksakte vermeld ‘metselaar’, zodat we rustig kunnen stellen dat de familie Brekelmans op zijn minst 160 jaar in de bouw werkzaam is. Petrus (1831-1906) kreeg in totaal acht kinderen waaronder Jantje (1861), Pieterke (1870) en Josje (1873). De oudere Udenhouters hebben deze drie broers nog goed gekend. Ze waren alle drie actief in de bouw.

Johannes (Jantje) Brekelmans (1861-1938) was getrouwd met Anna Maria ofwel Ant Driessen (1865-1941) en woonde aan de toenmalige Stationsstraat, nu Kreitenmolenstraat. Vanuit het kruispunt gezien aan de rechterzijde aan de overzijde van de spoorwegovergang. Hij was metselaar en zijn naam leefde via zijn zoon Jan en kleinzoon Jan voort in het aannemersbedrijf aan de Kreitenmolenstraat hoek Zeshoevenstraat. De hierbedoelde kleinzoon Jantje Brekelmans was de aannemer van ondermeer de huidige panden van de Boerenbond en de Melkfabriek.

Peter (Pieterke Brekelmans (1870-1948) was getrouwd met de Udenhoutse Anna Maria Vugts (1874-1959) en woonde aan de Groenstraat, het huidige nummer 51. Pieterke was een kleinschalige aannemer. Personeel van Pieterke Brekelmans heeft decennialang gewerkt op de steenfabriek Udenhout. Op de steenfabriek Udenhout waren drie ringovens, waar veel onderhoud aan was. De directie van de steenfabriek besteedde het onderhoudswerk uit aan aannemer Pieterke Brekelmans. In de jaren daarna, toen de ringovens waren afgebroken en een nieuwe vlamoven was gebouwd, werd het onderhoud aanbesteed aan aannemer Jan Brekelmans uit de Kreitenmolenstraat. Een ringoven is eigenlijk geen ring maar een ovaal met daarin een rondlopend vuur. Een vlamoven is eigenlijk ook een ringoven maar dan rechthoekig. Ook hier is sprake van een rondlopend vuur en de lading staat stil. Met het in- en uitrijden werkt men achter het vuur aan of wat je ook kunt zeggen voor het vuur vooruit. Bij de ringoven is er om de zes meter een opening in het ovenlichaam. Een “mansdoorgang” is een opening waar net één persoon met een kruiwagen door kan. Door deze opening worden de gebakken stenen uitgereden en direct daarna de gedroogde, nog te bakken stenen ingereden. Zo’n ovenpoortje moet weer zorgvuldig gesloten worden na het inrijden van de gedroogde stenen. Hiervoor lagen er bij alle ovenpoortjes vuurvaste blokken die gestapeld werden en daarmee het poortje gedicht. Vervolgens werden de blokken afgesmeerd met “sliet”. Sliet was leem van gebroken gedroogde stenen dat in de week werd gezet en daardoor een min of meer dunne plastische massa werd als afsmeermateriaal voor alle kieren en eventuele openingen goed afdichtte. Ook tijdens het bakproces moest regelmatig worden bijgesmeerd. Dit werk werd meestal gedaan door de stokers die vooral s ’nachts niet al te veel werk hadden. Ook het openen van de poorten was het werk van de stoker omdat hij wist wanneer de stenen na het bakken voldoende waren afgekoeld.

Adrianus (Josje) Brekelmans (1873-1944), getrouwd met de Udenhoutse Petronella Daamen (1874-1953), was als aannemer/architect zijn beide broers ver vooruit en bouwde als autodidact vele schitterende kloosters en kerken. Josje de Golse bouwde eerst een woning aan de Groenstraat 53 die hij verkocht aan schoolmeester Jan van de Burg, en bouwde later aan de huidige Kreitenmolenstraat 86, 88 en 90. Ook bouwde hij in de crisisjaren – om zijn personeel aan de slag te kunnen houden – een aantal huizen vooraan rechts in de Zeshoevenstraat (toen nog Van Heeswijkstraat), die hij na de bouw verhuurde. De naam van Josje de Golse is onlosmakelijk verbonden aan talloze Udenhoutse panden als St.-Felix, Huize Assisië, het Kapucijnenklooster, het gemeentehuis, de St.-Petruschool, het toenmalige patronaatsgebouw, e.a. Verder woonhuizen, boerderijen, schuren, werkplaatsen en stallen in het Udenhoutse en in de dorpen in de omgeving. Zijn zoon Harrie, gevormd als uitvoerder in het bedrijf van zijn vader, heeft zijn bedrijf voortgezet en na hem zijn zonen Ad en Theo.

Indrukwekkende hoogbouw

Josje de Golse had flinke ambities en hij kreeg zijn kans toen in 1903 de Broeders Penitenten naar Biezenmortel kwamen en daar een tehuis voor verstandelijk gehandicapten bouwden. Het terrein kreeg de naam Assisië en op het terrein kwam een hoofdgebouw, aanvankelijk vier gebouwen voor de verpleging, een kapel, een school, een dokterswoning, etc. Josje de Golse kreeg ook opdrachten op Assisië, grote opdrachten voor hoogbouw waarvoor vele tientallen metselaars, timmerlieden en opperlui nodig waren, die Josje aantrok in Udenhout en de dorpen eromheen. De meeste arbeiders liepen 's morgens te voet naar het werk, moesten een lange dag hard werken om 's avonds weer te voet terug naar huis te gaan. De panden waren hoogbouw en in die tijd waren er nog geen hijskranen. Je had oplossingen om met takels hout, stenen en cement naar boven te takelen, maar dat was extreem zwaar werk voor degenen die aan de touwen moesten trekken. Josje de Golse bouwde zijn steigers rondom de werkplaats zo dat er planken schuin naar boven werden gelegd, zodat de opperlui met hun kruiwagen over de steigers de spullen naar boven konden kruien. Dat was ook zwaar werk, maar toch beter te doen dan het trekken aan de touwen van een takel. Het zal een permanente aanvoer van de begane grond naar de verdiepingen zijn geweest, een aaneengesloten stoet met kruiwagens met bouwmaterialen.

Josje de Golse heeft tot de Tweede Wereldoorlog veel gebouwen op het terrein van Assisië mogen bouwen. Met de op Assisië opgedane ervaring werd Josje de Golse natuurlijk een aannemer die wijd en zijd bekend was voor de bouw van dit soort werken. In Udenhout voor bijvoorbeeld de uitbreidingen van de scholen Sint-Felix en Sint-Petrus.

Hij wist ook de bouw van het Kapucijnenklooster naar zich toe te halen. Zodra voor hem de order binnenwas, bestelde Josje maar liefst 600 steigerpalen van 8 meter lengte. En opnieuw op zoek naar vele tientallen werklieden. Dat was vaak een hele klus, want de boerenzonen waren doorgaans niet voor dit soort werk in de wieg gelegd. Van de andere kant moet het personeel de bouwplaats ook binnen afzienbare tijd kunnen bereiken. Het verhaal gaat dat de R.K. Bouwvakarbeidersbond een brief stuurde aan de provinciaal overste met een klacht over het werkklimaat op het bouwterrein. Er zouden werknemers werkzaam zijn die niet aan de bestekvoorwaarden voldeden. Zij doelden op het werkzaam zijn van niet-katholieke arbeiders. Dat kon natuurlijk niet bij de Kapucijnen, die daarop de bouw direct hebben stilgelegd. Josje moest opdraven en het probleem oplossen.

Met de bouw van al die grote gebouwen had Josje de Golse zichzelf ook ontwikkeld tot vakbekwaam tekenaar van gebouwen. Zo heeft hij zelf de tekeningen gemaakt van het in 1907 gebouwde Patronaat. Josje werd een vriend van pastoor Van Eijl, hij dirigeerde de patronaatsfanfare en hij gaf tekenles op de avondschool.

Jan, Jos en Wim Verspeek

Een andere aannemersfamilie is de familie Verspeek. De geschiedenis begint met Marinus Verspeek, die rond 1920 met zijn gezin van "Pauwkes Huisjes" onder Berkel verhuisde naar het "3 Pietjeshuis" onder Udenhout aan de toenmalige Stationsstraat. Deze woningen zijn rond 1990 afgebroken voor de nieuwbouw van de Rabobank. Marinus was afkomstig uit Vught, maar was al voor zijn huwelijk met de Loonse Cornelia Berends in 1914 in Udenhout timmersmansknecht. Marinus werd tenslotte zelfstandig timmerman-aannemer en zijn zonen Jan, Jos en Wim zetten deze bedrijvigheid door. Het huwelijk van Jos in 1944 met de Udenhoutse Fien van de Voort (1914), die de beschikking had over een werkplaats en gereedschappen, vergemakkelijkte dat. Deze werkplaats had vroeger toebehoord aan haar vader die wagenmaker was. Deze Janus van de Voort was een zoon van Helm van de Voort van beroep houtbreker (=houthandelaar). Onder de oorlog lag het bedrijf goeddeels stil, maar na de oorlog had Jos zijn handen vol aan de bouw van noodboerderijen en aan het herstellen van de forse schade, veroorzaakt door de verschillende V1's die in Udenhout naar beneden waren gekomen. Dit verliep in het begin niet helemaal zonder problemen, want al het benodigde materiaal zoals hout en spijkers was alleen op de bon verkrijgbaar. Na de verschillende witte noodboerderijen volgde de echte nieuwbouw, onder andere de boerderijen van Tinus Simons (Groenstraat), Willem Verschuren (den Duin), Willem van Balkom (de Knijperij) en Bart van den Brand (Biezenmortel).

Aannemersbedrijf Harrie van Dongen

Harrie van Dongen begon in 1947/1948 als zelfstandig aannemer aan de Groenstraat C2. Aanvankelijk alleen, later kwam er personeel in dienst, voornamelijk Udenhoutse vaklieden. Zijn eerste werknemer was Sjef van Rooij. Een andere "knecht", Wim Elands, was alom bekend als iemand die goed kon klimmen en geen hoogtevrees kende en die daarom de toenaam "de spin" had. Wim pruimde tabak en *spierste* af en toe in de kuip met specie. Harrie had daar een grondige hekel aan, maar hij trad niet op; onwetend waar anders de *spiers* terecht zou komen. Na een paar jaar is het bedrijf verplaatst naar de Kreitenmolenstraat, daar waar nu de Achthoevenstraat begint en in 1954 naar de Slimstraat 53. Daar was ruimte voor magazijnen en loodsen.

Harrie heeft aanvankelijk veel onderhoudswerk gedaan, vooral voor boeren, maar later kwamen daar ook bij Huize Assisië, Huize St.-Felix en andere kloosters van de Zusters van Liefde, onder andere in Tilburg en in Moergestel. Bij de nonnen was hij kind aan huis. Hij heeft in de loop der jaren ook veel boerderijen gebouwd. In Udenhout zijn daar voorbeelden van te over, zoals Vermeer in de Loonse Hoek, Wim Keuninx in de Schoorstraat, Van Rijsewijk in de Kuil, Martens in de Gommelsestraat, Versteijnen in Biezenmortel, Smolders in de Schoorstraat ('t Broek) en Van Balkom in de Molenhoefstraat. Hij was ook de aannemer die voor het eerst boerderijen bouwde, waarbij huis en stallen gescheiden waren en waarbij het huis in het geheel niet meer als boerderij te herkennen was, zoals de boerderij van Tijn Keuninx in de Molenhoefstraat, de latere nertsenfarm, gebouwd in 1956. Hij heeft veel villabouw gedaan in Udenhout en omliggende plaatsen. Een voorbeeld is de woning met praktijkruimte en apotheek van huisarts Van Keep in de Groenstraat. Voor de bekende Tilburgse architect Noud Heerkens heeft Harrie een groot aantal projecten uitgevoerd, zowel woning- als utiliteitsbouw.

De omvang van het personeelsbestand was afhankelijk van de orderportefeuille, maar bedroeg soms zo'n veertig vaklieden met een vaste kern van 15 à 20 mensen.

Nog een leuke anekdote: Tijdens de bouw van de boerderij voor Tijn Keuninx aan de Molenhoefstraat werden op een maandagochtend twee kozijnen gemist. Harrie was er zeker van dat deze kozijnen op het werk aanwezig waren geweest, maar hij moest wel twee kozijnen bijbestellen. Vele jaren later werd een eind verderop een woning gesloopt en daarbij kwamen twee kozijnen vrij. Op de zijkanten van deze kozijnen stond met dikke letters geschreven "Harrie van Dongen" en "Voor Tijn Keuninx".

De familienaam Brekelmans

De naam Brekelmans is een herkomstnaam en vindt zijn oorsprong in een veldnaam of toponiem. De geslachtsnaam Brekels en Brekelmans waren in de vijftiende eeuw nog synoniem met de naam Van den Brekel. Mogelijk is er verband met de veldnaam de Brekel onder Haaren. In de vijftiende eeuw komt in de Bossche schepenprotocollen een stuk land voor "gheheyten dat Brekelen, gelegen te Haren aen een stede gheheyten die Brekelen". Het stuk land lag in de Raam ter plaatse van het voormalige seminarie. Maar ook tussen Sint-Michielsgestel en Gemonde lag een goed Ten Brekelen.

Bij de volkstelling in 1947 waren er 1203 naamdragers met de familienaam Brekelmans. De provincie Noord-Brabant stond aan kop met 894 naamdragers. In Udenhout leefden toen 97 personen met de naam Brekelmans. Ook in Berkel-Enschot en Vught woonden verhoudingsgewijs veel inwoners met de familienaam Brekelmans. In 2007 was het aantal dragers met de naam Brekelmans 1989.

Een van de grootste Udenhoutse families

De familie Brekelmans woonde al in de zestiende eeuw in Udenhout/ Biezenmortel. Mogelijk is een en dezelfde Adriaan Brekelmans of Breeckelkans of Breeckels de stamvader van alle Brekelmansen in Udenhout. Een generatie na hem zijn er twee Brekelmansen, Adriaan Adriaan (±1567 - <1646) en Willem Adriaan (+1775-). De eerste is de voorvader van de Brekelmanstak, die wordt aangeduid als "De Golse". De tweede is de voorvader van alle andere Brekelmanstakken in Udenhout en Biezenmortel

Er is dus niet één woning aan te wijzen die kan worden aangemerkt als hét stamhuis van de familie Brekelmans.

Over de hele 19de eeuw zijn statistieken bijgehouden van voorkomende achternamen. Gemeten aan huwelijken in de Udenhoutse Lambertuskerk was over de volledige periode van honderd jaren de familienaam Verhoeven meest voorkomend. Op de tweede plaats stond de familienaam Brekelmans.

Maar tegelijk een familie van kleine mensen

Tegenwoordig zijn er Brekelmansen van alle lengtes, maar dat was vroeger anders. Van oudsher is de Brekelmansfamilie klein van stuk, zoals dat ook geldt voor de familie Mathijssen.

Van Antonij Brekelmans is een signalement bekend. Dit is genoteerd op het certificaat van de nationale militie, dat in 1882 overlegd moest worden bij zijn huwelijk. Het signalement luidt: lente 1 el 825 duim (ongeveer 1,52 meter), aangezicht langwerpig, voorhoofd rond, ogen blauw, neus spits, mond middelmatig, kin spits, haar blond, wenkbrauwen blond, merkbare kentekenen geen.

Hij was maar anderhalve meter lang.

Familieverhalen

Gerdina Brekelmans – Spekkers verlaten door haar ouders

Gerdina Spekkers is op 25 april 1816 is gehuwd met de bouwman knecht Johannes Brekelmans. Bij haar huwelijk blijkt dat niet bekend is wanneer ze is geboren. Ze was als jong kind verlaten door haar ouders en door het Geefhuis (een armeninstelling) in Den Bosch rond 1800, toen ze zus tot acht jaar oud was, ondergebracht bij Martinus Witlox, bouwman (boer) in Udenhout en zijn vrouw Maria van de Pas. Toen ze enkele jaren in Udenhout woonde is ze daar ook gedoopt, op 20 juli 1803. Als doopgetuigen traden toen op Martinus Witlox en zijn dochter Helena. Dit gezin Witlox komt terug in de stamreeks van de familie Witlox (zie Unentse families deel 1). De namen van haar ouders waren wel bekend, namelijk Hendrik Spikken of Spekken en Dini Tielleman. Als bijlage bij de huwelijksakte is een verklaring van zeven Udenhoutse inwoners opgenomen dat de bruid inderdaad Gerdina

Spekken is die rond 1800 bij Martinus Witlox in huis gekomen is. De namen van de getuigen waren: Martinus Witlox, zijn zonen Jan, Adriaan en Hendrik, Adriaan van Hees, Arnoldus Jan van de Ven en Jan Adrianus Brekelmans.

Drie broers emigreren naar Canada

De problemen van jonge boeren en het gebrek aan ruimte in de jaren vijftig van de voprige eeuw, maakten dat veel Nederlanders op zoek gingen naar een nieuw leven. Allen zochten overzee naar een grotere vrijheid, meer mogelijkheden en een beter leven. Heel hard werken en doorzettingsvermogen overwonnen de startproblemen. Wim was oud-Indiëganger en de slechte economische vooruitzichten in het naoorlogse Nederland vormden ook voor hem een belangrijk motief om elders een toekomst op te bouwen. Wim was de pionier van de familie. Hij begon als knecht op een boerderij, kocht jaren later zelf een farm en alle zes zijn kinderen zijn in Canada geboren en opgegroeid. Mari, de jongste van het gezin, nam na zijn huwelijk met Dora Donkers in 1957 de pachtboerderij van zijn ouders in de Kuil over. Mari was na een bezoek aan zijn broer in 1967 zo onder de indruk dat hij samen met zijn gezin ook deze overtocht wilde gaan maken. Immers daar lag een goede toekomst voor zijn vier kinderen in de leeftijd van 4-9 jaar. Hij ging met de voorbereidingen voor de emigratie aan de slag en verkocht in een openbare veiling in februari 1969 zijn weilanden gelegen aan de Schoorstraat. Het gezin vloog op 28 maart 1969 vanaf Amsterdam naar Montreal en daarna door naar London (Ontario). Hun kleding en huisraad kwam pas enkele weken later met de boot aan. Ze gingen op een boerderij in het naburige Thamesford wonen. Later kochten ze in dezelfde plaats nog een boerderij en daar wonen nu de zonen Frans en Arnold met hun gezinnen. Zijn vrouw Dora had in Nederland voor de emigratie al wat Engelse lessen gevolgd. Toon had een kolenhandel op Kreitenmolenstraat 195 en vertrok in 1972 goed voorbereid met zijn vrouw Nel Koks en vijf kinderen. Door de komst van aardgas waren al veel collega's gestopt met de kolenhandel. Er waren meer mogelijkheden in Canada en zijn twee broers hadden het daar al prima voor elkaar. Na een bezoek aan Canada, samen met zijn vrouw Nel, zijn zoon Harry en vader Frans, hakten ze de knoop door om ook uit Udenhout weg te gaan. De kinderen varieerden in leeftijd van 12-19 jaar en waren zich zeer bewust van het afscheid en van het nieuwe leven dat hen te wachten stond. Na een vlucht via Montreal en een tussenstop in Toronto, werd het gezin van Toon door beide broers op de luchthaven in London opgehaald. De eerste weken verbleef het gezin van Toon bij broer Mari op de boerderij. Snel daarna werd een boerderij gekocht waar nu nog steeds zoon Harry woont.

De stamreeks

- I. Adriaan Brekelmans
- II. Adriaan Adraen Brekelmans (±1567) x Maria Aert Meyer
- III. Adriaen Adriaen Brekelmans (1599) x Maria Joost Jan Emmen
- IV. Jan Brekelmans (1638) x Adriana Godefridus Vermeer
- V. Adriaan Brekelmans (1690) x Wilhelmina Schapendonk
- VI. Jan Brekelmans (1723) x Theodora Meijs
- VII. Adriaan Brekelmans (1752) x Elisabeth van Tilburg
- VIII. Jan Brekelmans (1790) x Gerdina Spekkers
- IX. Peter Brekelmans (1831) x Johanna van Laarhoven
- X. Petrus Brekelmans (1870) x Anna Maria Vugts

Het gezin van Petrus Brekelmans en Anna Maria Vugts

	Naam	Geboren	Huwelijk	Overleden
1	Doodgeboren	11 maart 1902 Udenhout		11 maart 1902 Udenhout
2	Johanna (Jo) Hendrika	6 maart 1903 Udenhout	Martinus (Ties) van Bragt	22 januari 1978 Loon op Zand

3	Hendrika (Jet) Adriana	12 april 1904 Udenhout		20 september 1985 Tilburg
4	Petrus (Pieter) Gerardus	27 februari 1906 Udenhout	Hendrika (Riek) van Bragt	18 juni 1974 Tilburg
5	Adrianus (Janus) Johannes	26 januari 1908 Udenhout	Maria (Miet) Josephina Dekkers	28 juni 1984 Udenhout
6	Cornelia (Cor) Johanna	17 juni 1909 Udenhout	Piet Dekkers Jo van der Bruggen	24 juni 1994 Middelbeers
7	Maria (Marie) Johanna	7 maart 1911 Udenhout		9 juli 1998 Tilburg
8	Antonius (Toon) Andrianus	22 mei 1912 Udenhout	Wilhelmina (Mien) Johanna Verschuuren	14 maart 1977 Tilburg

Familieleden

Een kleine greep uit de grote Brekelmansfamilie:

Ad Brekelmans

Ad Brekelmans, zoon van Piet Brekelmans en Sientje Kuijpers, was in 1956 de oprichter van het logistieke bedrijf Abrex. Tegenwoordig wordt het bedrijf Abrex Logistics gerund door de zonen Erwin en Michel Brekelmans, telt het bedrijf een uitgebreid wagenpark voor transport, distributie op- en overslag in de Benelux en in het Duitse Ruhrgebied. Er werken 175 medewerkers. De hoofdvestiging is te vinden op het industrieterrein in Udenhout, een nevenvestiging in 's-Hertogenbosch.

Hein Brekelmans

Op 1 september 1931 werd Hein Brekelmans (1913-1979, de jongste zoon van Jan Brekelmans en Johanna Mutsaards) aangesteld als organist van de rectoraatskerk van Biezenmortel onder de volgende condities: "Hij zorgt voor orgelbespeling bij de H. Diensten in de kerk en bij de repetities ook van bijvoorbeeld Derde Orde en andere gelegenheden als het door de paters verlangd wordt. Wanneer hij dan zelf niet kan, zorgt hij voor een plaatsvervanger. Reparatie van zijn eigen huisharmonium, alsmede zijn eventueel te nemen lessen en ook zijn daarvoor benodigde boekwerken bekostigt hij zelf". Hein was nog geen 18 jaar oud toen hij daarmee begon.

40 Jaar later was Hein medeoprichter van het Gemengd Koor in Udenhout (GKU).

Dirigent Toon Brekelmans

Hoewel niet zo letterlijk opgeschreven, valt uit het archief toch wel te concluderen dat kort na de Tweede Wereldoorlog een dameskoor is opgericht, een klein clubje dames dat regelmatig bij elkaar kwam om samen te zingen, en dan ook slechts ongehuwde dames. In de samenleving van toen behoorden getrouwde vrouwen thuis te zijn. Het koortje stond in het begin onder leiding van mejuffrouw Ria de Goeij, de dochter van Matthaeus de Goeij, Udenhouts burgemeester van 1922 tot aan zijn overlijden in 1936. Ria de Goeij trouwde in 1947 met Willy Mulder, die in datzelfde jaar ook werd benoemd tot secretaris van de gemeente Udenhout. In het archief van het zangkoor staat geschreven: "In september 1947 ging mejuffrouw De Goeij het zangkoortje verlaten vanwege haar huwelijk met de heer W. Mulder". Van september 1947 tot maart 1948 stond het koor onder leiding van de onderwijzer Henk van der Westen, die moest stoppen vanwege zijn gezondheid. Daarop vond men in maart 1948 Antoon (Toon) Brekelmans bereid om dirigent van het dameskoor te worden. Schilder Antoon Brekelmans woonde in de Kreitenmolenstraat tegenover Huize Sint-Felix. Met de komst van Antoon Brekelmans zette het koor professionele stappen. Men ging meedoen met festivals en later met concoursen. In 1950 promoveerde het dameskoor Zanglust naar de Eerste Klasse. Op 7 juli 1951 had het koor een feestavond voor koorleden en supporters om het succes te vieren. Op deze avond ontstond het initiatief om samen met het mannenkoor Oefening en Vermaak een operette op te voeren. Dat werd de operette

“Rose Marie” die driemaal werd opgevoerd in februari 1952. Men had er speciaal dirigent Jozef van Gestel en regisseur Jan Merkelbach voor ingehuurd. Annie Schoonus vertolkte de hoofdrol. Op 13 juli 1953 nam dameskoor Zanglust deel aan een concours in de klasse Uitmuntendheid in Nijmegen. Het koor behaalde opnieuw de 1e prijs en mocht zich voortaan uitmuntend noemen. Aan het eind van de dag dezelfde taferelen als de jaren ervoor: een grote opwachting bij de Melkfabriek, een optocht met fanfare en harmonie en een feestavond in café Verzijden. En 's avonds kwam er ook een felicitatie van pastoor Prinsen met een kleine financiële bijdrage voor de gezellige avond en drie gratis deelnames aan de bedevaart naar Kevelaer. Het koor promoveerde naar de ereafdeling. Op zaterdagmiddag 13 februari 1954 trad het koor op voor de KRO-radio. De KRO was er speciaal voor naar Udenhout gekomen, waar de rechtstreekse opname plaatsvond in het Parochiehuis. De uitzending stond aangekondigd in de omroepbladen met een foto van dirigent Antoon Brekelmans. De oprichting van het dameskerkkoor luidde het einde in van Zanglust.